

μαθητριάς τῆς γ' τοῦ Ἀρσακείου, δι' ὅσα ἔλαβεν ἀριστεία εἰς ὅλα τῆς τὰ μαθήματα.

Τώρα κατήντησαν καὶ τὰ βιβλία μας ἀριστοκρατικά. Αἱ ἱστορικαὶ μελέται τοῦ κ. Ῥενιέρη, μόνον διακοσίας τελίδας περιέχουσαι, τιμῶνται ἀντὶ τῶν **Ἑδραχμῶν** εἰς τὰ Καταστήματα Κορομηλά. Ἡ τιμὴ αὕτη ἐν ἑκ τῶν δύο ὑποτίθεισιν, ἢ αἱ ἰδέαι τοῦ κ. Ῥενιέρη εἶναι ἐκ χρυσοῦ ἢ ὁ χάρτης ἐφ' οὗ ἐτυπώθησαν ἐκ τραπεζογραμματίων. Δι' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις καλὸν εἶναι νὰ γίνῃ μία μικρὰ ἔρευνα ἐντὸς τῶν ὑπογελίων τῆς Τραπεζίης. Κάτι τι θὰ λείπῃ.

Ἀνεχώρησε χθὲς διατρίψας ἐνταῦθα ἑβδομάδα ὁ φίλος ἡμῶν κ. Ἀδαμος Ἀνακατωμένος, κτηματίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁ κ. Ἀδαμος ἐχημάτισεν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην ἀνταποκριτὴς ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, πρωτίστως δὲ τοῦ *Μέλλοντος*, τῶν *βυζαντινῶν Θράκης*, *Ἑπταλόφου* καὶ *Μεταρρυθμίσεως*, τοῦ *Ἑλληνισμοῦ* Κερκύρας, καὶ συντάκτης τῆς *Ἴριδος* καὶ τῶν *Συλλόγων* Βουκουρεστίου. Αἱ ἀνταποκρίσεις τοῦ ἀντανέκλων πάντοτε τὸν ζωηρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, τὸ εὐφρανταστον τῆς ὅλης φυσιογνωμίας του, τὸ ἐξοχον παρατηρητικὸν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Δὲν γνωρίζομεν μεγαλειτέραν δύναμιν ῥιπῆς ἐκείνης ἢ ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ του. Τὰ Γκρᾶ ἢ τὰ Κρούπ ἐκμηδενίζονται πρὸ αὐτῆς. Περιηγήθη ἄλλοτε τὴν Ἀλβανίαν καὶ ὑπερπελήρωσε τὸ *Μέλλον* ἁλβανικῶν εἰδήσεων, τὰς ὁποίας ἂν ἐλάμβανον ἕκτοτε αἱ κυβερνήσεις ὑπ' ὄψει, θὰ ἐγνωρίζομεν πολὺ καλλίτερα τοὺς Ἀλβανούς καὶ θὰ ἐκονομίζομεν πρακτικώτερον τὰς πρὸς αὐτοὺς σχέσεις μας. Εἰς τοὺς *Συλλόγους* ἔγραψεν ἐσχάτως μακρὰν σειρὰν ἀρθρῶν τὰ *Νέα Ὅρια*, ἐνθα ἐφωτογράφησε σχεδὸν τὴν Θεσσαλίαν ὅλην ἢν κατὰ βᾶθος γνωρίζει. Κατὰ τὴν κατάληψιν καὶ μετ' αὐτὴν ὁ κ. Ἀνακατωμένος θὰ φανῇ πιστεύομεν χρησιμώτατος εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς, παρέχων αὐταῖς πολυτίμους πληροφορίες καὶ εἰδήσεις ὧν δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεταλάβωσιν αὐταί. Διότι ὁ κ. Ἀνακατωμένος ἀνακατόνεται εἰς ὅλα καὶ ἐξινιάζει ὅλα.

Ἐφέτος τὸ θέατρον αἱ *Μοῦσαι* θὰ μεταβάλωσι τὰς Ἀθήνας εἰς Παρισίους ἢ τοὐλάχιστον εἰς Βιέννην. Ὁ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ *Orgheum* μας χάρις εἰς τὸν ἀεικίνητον νέον Διευθυντὴν τῶν Μουσῶν. Προχθὲς εἰς Πειραιᾶ ὀλόκληρος πολεμικὴ ἀτμόσφαιρα ἐξεκένου τὸ προσωπικόν του. Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν πρόσωπα. Διότι μόνος ὁ κωμικός του Μαζεππᾶν σύγκειται ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὰς φυσιογνωμίας θέλετε ἰδεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀφίνομεν τὸν ἄχειρά του βιολιστὴν Οὐνθαμ! Ἀφίνομεν τὰς ἀηδονολάβρυγας Τυρολίδας του, ἀφίνομεν καὶ τὰς μελοδραματικὰς αἰοίδους του καὶ πιάνομεν . . . τὸ πρόγραμμά του, ὅπερ ἰδοὺ τί λέγει διὰ τὸν κ. Οὐνθαμ :

Ἐξ γενετῆς ἐστερμηένος βραχιόνων κατώρρωσε νὰ χράται τῶν ποδῶν αὐτοῦ μεθ' ὅσας εὐκολίας χρώμεθα τῶν ἡμετέρων βραχιόνων οἱ ἀκέραιοι ἡμεῖς !

Τὸ προσεχὲς «Μὴ Χάνεσαι» ὄλον διὰ τὰς *Μοῦσας*. Ὁ ἔχει εἶναι Μωσαϊκόν.

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟ.

Φαλήρῃσε τὸ Φάληρο . . . Θεέ ! τί δυστυχία !
Καὶ οὔτε τὸ ἤλεκτρικὸ τὸ φῶς θὰ τὸ γλυτώσῃ,
Ἐπῆγε εἰς τὸ διάβολο καὶ ἡ νέα ἐταιρία,
Κι' ὁ Καραθανασόπουλος δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ.
Κάθε ἐλπίδα καὶ ὄνειρο μετ' ἐστὶ γινεῖν ἐπινίγη,
Καὶ ὦρα ὦρα σκέπτεται καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ φύγῃ.

Ὁ θὰ φύγῃ καὶ ὁ βασιλεὺς ; . . Ναι μάλιστα, θὰ πάη
Ἐξ ὅσων νὰ νέα μέρη μας, καὶ με γυμνὸ σπαθί
Ὁ θὰ στέκεται λεβέντικα εἰς τοῦ στρατοῦ τὸ πλάϊ,
Καὶ ὅσων σημαίας τῆ σκιά θὰ γλυκοκοιμηθῇ.
Ὁ θὰ φύγῃ καὶ ὁ βασιλεὺς ; . . ναι, μάλιστα θὰ φύγῃ,
Ἀλλὰ γιὰ τοῦτο ἔχετε ὑπομονὴ ὀλίγη.

Ἀλλοίμονό σου, Κεχαγιᾶ, μεγάλε τραπεζίτη,
Τραπεζία πιά βασιλικὰ, εὐθύμῃε, δὲν ἔχει,
Ὁ θὰ μένῃ ἀξενοίκιαστο τὸ ξακουστό σου σπῆτι,
Καὶ γύρω του με θαυμασμό ὁ κόσμος δὲν θὰ τρέχῃ.
Πᾶνε ἡ δόξαις Κεχαγιᾶ, τὰ τόσα σου τὰ λουσα,
Τὰ ὄνειρά σου τὰ χρυσᾶ, τὰ γέλοια, τὰ τσουμποῦσα.

Πήγαινε τώρα καὶ ἐσύ εἰς ὄλων τὸ γεινάτι
Νὰ κάτῃς μετ' ἐστὶ σπῆτι σου μὴ θλιβερὰ καρδιά,
Ἀπάνω ὅσων βασιλικὸ νὰ κοιμηθῆς κρεβάτι,
Νὰ πάρῃς τῆ βασιλικῆ ἐκείνη μυρωδιά.
Τρίψε τῆ μύτη ὅσων χαλιὰ καὶ ὅσων ἀγκωνάρια,
Παντοῦ ὅπου ἐπάτησαν βασιλικὰ ποδάρια.

Ἐ ! τόση πιά χρυσῆ τιμὴ σοῦ φθάνει, τραπεζίτη,
Καὶ ἂν μιλῆσῃ καὶ γιὰ σὲ ἡ γενεὰ ἡ νέα,
Ὁ θὰ πῆ πῶς ἔμπῃκε βασιλεὺς μετ' ἐστὶ δικόσου σπῆτι,
Καὶ ἔφαγες μιὰ δυὸ φοραὶς μαζὺ με βασιλέα.
Αὐτὰ θὰ ἦν ἡ δόξα σου καὶ αἱ δάφναις σου αἰ μόναι . .
Λοιπὸν τί ἄλλο ἀπαιτεῖς, εὐθύμῃε Βαρώνε ;

Ὁ θὰ φύγῃ καὶ ὁ βασιλεὺς ; . . ναι, μάλιστα, θὰ φύγῃ . .
Ἀμμ' τί ; θὰ στέκῃ νὰ κυτᾶ τὸ Κεχαγιᾶ τῆ φάτσα ;
Ἐμπρὸς τοῦ δρόμο ἀνοικτὸ ἡ δόξα τοῦ ἀνοίγει,
Καὶ ὄλοι ὅσων ταξιδί του τοῦ εὐχονται μπουνάτσα.
Μᾶς χαιρετᾶ καὶ ζώνεται ὅσων μέση τὸ σπαθί του . .
Φαλήρῃσε τὸ Φάληρο καὶ ὁ Κεχαγιᾶς μαζὶ του.

Souris: